

Către,

**Înaltpreasfinția Sa, Prof. Univ. Dr. Laurențiu Streza,
Mitropolitul Ardealului**

Subsemnatul **Pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu**, paroh al Parohiei Sfântu-Gheorghe III, transferat prin decizia 1669/7.12.2016 ca preot paroh la Parohia Ghelița, Protopopiatul Sfântu-Gheorghe, domiciliat în comuna Iieni, sat Sâncraiu, str. Benedek Mezo, nr. 323, telefon 0740788876, în calitate de acuzat-apelant, în termen legal, potrivit dispozițiilor art.151 din Regulamentul Autorităților Canonice Disciplinare și al Instanțelor de Judecată ale B.O.R., formulez prezenta cerere de:

A P E L

împotriva **hotărârii Consistoriului Eparhial nr.1 din 10.01.2017, prin care s-a dispus caterisirea mea**, hotărâre ce mi-a fost comunicată legal la data de 3.02.2017, considerînd-o ca fiind nelegală și netemeinică, **solicîndu-vă să dispuneți admiterea prezentului apel și desființarea hotărârii atacate.**

Menționez că am mai trimis în termen încă o cerere de APEL, însă am fost informat și am primit prin poștă, în data de **7 martie 2017**, prin adresa nr. 377 din 27 februarie 2017, semnată de Pr. Corneliu Voinea, inspector eparhial al Mitropoliei Ardealului, că nu am formulat cum trebuie acel APEL, adresându-l în mod eronat Consistoriului Mitropolitan și nu Mitropolitului însuși, fapt pe care înțeleg să îl corectez prin **prezentul APEL.**

Motivele de formă:

Hotărârea Consistoriului Eparhial nr.1 din 10.01.2017, prin care s-a dispus caterisirea mea, lasă să se înțeleagă că Hotărârea are caracter definitiv și executoriu, în ciuda faptului că Consistoriul eparhial este prima instanță de judecată, **iar hotărârea nu are caracter definitiv decât după epuizarea ultimei căi de atac.**

Formula folosită în final este cea în care nu se mai specifică statutul meu de preot, ci doar numele meu, iar în adresa nr. 192 din 31.01.2017 din partea Episcopiei Covasnei și Harghitei, formula de adresare este "Stimate Domnule Staicu Ciprian-Ioan", ignorând faptul că Hotărârea nr. 1/2017 este atacabilă cu recurs, și că **devine definitivă și executorie numai după epuizarea ultimei căi de atac.**

Prin aceste atitudini, mă consider lezat în dreptul meu de recurs față de decizia dată în prima instanță de judecată.

Motivele de fond:

În fapt, arăt că împotriva subsemnatului s-a dispus în data de 7.12.2016, prin decizia 1669, transferul de la Parohia Sf. Gheorghe III la Parohia Ghelița, datorită faptului că aș fi creat o stare conflictuală "între cei doi preoți parohi" (eu și pr. Dorin Cucu), pentru faptul că prin raportul "succinct și cronologic al activității ca paroh al Parohiei Sf. Gheorghe III, întocmit de subsemnatul la data de 5.12.2016, la punctul 18 menționez faptul că pe biserica în construcție aflată lângă paraclisul în care slujesc "tronează crucea lui Baphomet, adică o cruce satanică și maso-

nică” și pentru faptul că că aș fi postat pe site-ul Asociației ”Prietenii Sfântului Efrem cel Nou” mai multe materiale în numele unei așa-zise ”apărări a Ortodoxiei”, după opinia eronată a Centrului Eparhial al Covasnei și Harghitei.

Motivul real al transferului meu a fost însă legat de poziția publică pe care am luat-o față de Adunarea din Creta și hotărârile eretice adoptate acolo și întreruperea pomenirii ierarhului, ca urmare a nedelimitării sale față de aceleași hotărâri adoptate în Creta.

Considerând abuzivă și nelegală hotărârea de transfer, am refuzat să dau curs celor dispuse împotriva mea.

Ca urmare a acestei atitudini a subsemnatului, prin decizia 1676/9.12.2016, am fost oprit de la săvârșirea tuturor celor sfinte, pe o perioadă de 30 de zile, pentru faptul că aș fi încălcat dispozițiile art. 12 din Regulament (Blasfemia este fapta prin care sunt defăimate în public credința, cultul sau simbolurile creștine ortodoxe prin cuvinte, scrieri, gesturi sau imagini”), dispozițiile art. 13 (Sacrilegiu este profanarea bunurilor sacre sau lipsa de respect față de cele sfinte) și dispozițiile art. 34 alin. 1 lit. b (Răzvrătire și atitudine dăunătoare vieții bisericești arătată prin cuvinte sau scrieri, acțiuni publice sau private, îndreptate împotriva deciziilor autorităților ierarhic superioare).

Motivul real al opririi mele de la săvârșirea celor sfinte a fost același ca și cel al transferului meu, respectiv poziția mea față de pseudo-sinodul din Creta din iunie 2016.

A urmat deferirea mea judecății Consistoriului Eparhial, aducându-mi-se ca acuzații următoarele:

- faptul că am postat pe site-ul Asociației ”Prietenii Sfântului Efrem cel Nou” mai multe materiale în care am adoptat un limbaj ”ofensator” la adresa ierarhilor membrii ai Sfântului Sinod al B.O.R.;
- că am întrerupt pomenirea Chiriarhului la sfintele slujbe din data de 29.10.2016, fără a se arăta însă și **motivul canonic** pentru care am întrerupt pomenirea (propovăduirea de către PS Andrei Moldovan a ereziei ecumeniste și practicarea de către acesta a rugăciunii în comun cu ereticii, fapt pedepsit cu caterisirea de Sfintele Canoane);
- faptul că am denigrat public simbolul Sfintei Cruci, afirmând că pe turla bisericii în construcție tronează ”crucea lui Baphomet, adică o cruce satanică și masonică”;
- faptul că am refuzat transferul la Parohia Ghelintă;
- faptul că nu aș fi predat actele și ștampila Parohiei, ca urmare a înștiințării ce mi-a fost făcută telefonic în data de 5 decembrie 2016, acte contabile pe care trebuia să le predau în aceeași zi (în felul acesta nedându-mi-se posibilitatea să procedez la o întocmire legală și în detaliu a tuturor acestor acte, doar, doar îmi vor putea aduce vreo învinuire în acest fel; menționez că între timp toate actele au fost predate în regulă);
- faptul că am continuat să slujesc după oprire;
- faptul că mă fac vinovat de blasfemie, de profanare a celor sfinte și de răzvrătire.

Abaterile în baza cărora am fost judecat și condamnat nu reflectă faptele pentru care am fost trimis în judecată.

Încadrarea canonică a faptelor care mi se impută este cu totul eronată.

A fost ignorat principiul canonic impus de canoanele 31 apostolic și 15 I-II Constantinopol, care permit preotului să oprească pomenirea ierarhului, atunci când acesta este convins că ierarhul profesează o erezie condamnată de Sfintele Sinoade sau Sfinții Părinți.

Au fost ignorate limitele impuse de către Sfinții Părinți ai Bisericii Ortodoxe ascultării față de autoritatea ierarhului.

Motive de drept:

Am fost acuzat de **manifestare a schismei prin refuzul de a pomeni ierarhul la sfintele slujbe**, în baza unor sfinte canoane și regulamente bisericești. Acuzația este nefondată, întrucât toate canoanele și regulamentele invocate se referă la situația în care preotul întrerupe pomenirea ierarhului pentru orice alt motiv decât **participarea ierarhului la o erezie**.

Canonul 31 apostolic cere caterisirea preotului care s-a despărțit prin nepomenire de episcopul său, “nicio vină știind asupra episcopului întru buna credință și întru dreptate”, adică **dacă întrerupe pomenirea pentru alt motiv decât părtășia la erezie sau nedreptatea episcopului**. Tâlcuirea canonului spune: “Iar câți se despart de episcopul lor mai înainte de sinodiceasca cercetare pentru că el propovăduiește în auzul tuturor vreo rea socoteală sau vreun eres, unii ca aceștia nu numai că certării celor mai de sus nu se supun, ci și cuviincioasei cinstei celor drept slăvitori se învrednicesc, după Canonul 15 al celui 1 și 2 Sobor”^[1].

Profesorul de Drept canonic arhid. prof. dr. Ioan N. Floca tâlcuiește canonul 31 apostolic astfel: “Se apreciază că și complicitii clericilor schismatici cad sub aceeași pedeapsă, bineînțeles dacă aceștia nu se despart de episcopul lor din motive întemeiate, **cum ar fi abaterea episcopului de la dreapta credință și de la comportarea după dreptate**. Din textul canonului rezultă că, **în asemenea cazuri, clericii sunt liberi să se despartă de episcopul lor, adică să iasă de sub ascultarea lui**. În alte texte canonice se prevede că **dacă un cleric constată că episcopul său profesează vreo erezie, este liber să se despartă de acesta fără nicio formalitate (can. 15 I-II), pentru că nu se desparte de un episcop, ci de o erezie**”^[2].

Din acest canon rezultă că în cazul în care episcopul a propovăduit o erezie în public, preotul poate întrerupe pomenirea. În speță, deciziile eretice ale sinodului din Creta.

Deși admite, în mod corect, că preotul poate face ruperea comuniunii cu episcopul în anumite circumstanțe clare, în speță în momentul în care episcopul devine pătaș la erezie, Consistoriul eparhial refuză să înțeleagă faptul că acel canon nu impune preotului să depună o acuzație contra episcopului, iar declararea publică a motivelor întreruperii pomenirii nu reprezintă o acuzare a episcopului, ci doar o justificare a motivelor întreruperii pomenirii, pentru a se evita acuzele de schismă.

Toată procedura din care rezultă că preotul trebuie să facă petiție la sinod și să nu se separe de episcop înainte de judecată nu are nicio bază în prevederile canonice ale canoanelor 31 apostolic și 15 I-II, fiind adaptată după modelul plângerilor contra episcopilor pentru orice altă vină decât participarea la vreo erezie.

Consistoriul eparhial reține corect că sinodul este singurul în măsură să îl declare oficial eretic pe episcop, însă interpretarea că preotul poate să întrerupă pomenirea doar dacă episcopul persistă în învățătura eretică după ce a fost condamnat nu are niciun fundament, fiind contrară prevederii canonului 15 I-II, care spune că preotul se poate îngredi prin nepomenire de episcopul eretic **înainte de cercetarea sinodicească a episcopului**. Din acest motiv, **nu trebuia să aștept judecata sinodului pentru a întrerupe pomenirea episcopului, motiv pentru care acuza că aș fi judecător de episcop nu are niciun temei**.

Canonul 14 Sardica prevede instanțele de apel ale preotului caterisit și afurisit de episcop și faptul că preotul trebuie să aștepte cu cuviință hotărârea apelului, fără a cârți contra episcopului. Acest canon se aplică mai bine situației prezentului apel decât acuzației că aș fi creat schismă.

Partea a doua a canonului 15 I-II introduce o excepție, “excepția de erezie”, pe care tâlcuirea din *Pidalion* a canonului o exprimă astfel: “Iar dacă întâi șezătorii cei numiți ar fi eretici și eresul lor s-ar propovădui întru arătare, și supușii lor pentru aceasta se despart de ei mai înainte de sinodiceasca judecată pentru eresul acela, unii ca aceștia despărțindu-se de unii ca aceia nu numai nu se osândesc, ci și de cinstea cea cuvenită ca niște dreptsălăvitori sunt vrednici. **Că nu au pricinuit schismă Bisericii cu osândirea aceasta, ci mai ales o au slobozit de schismă și eresul minciuno-episcopilor acelora**”^[5]. Din această argumentare rezultă că **acuzația de schismă pentru situația în care preotul oprește pomenirea pentru participarea la erezie a ierarhului nu de temei canonic**. De aceeași opinie este și profesorul Ioan N. Floca, în cartea sa despre canoanele Bisericii Ortodoxe, în care canonul 15 I-II este prezentat în maniera următoare: “Canonul 15 (Osânda schisme). Schisma față de patriarh. **Care despărțire nu este schismă?**” (s.n.). Vorbind despre partea a doua a canonului, cunoscutul profesor de Drept afirmă: “În cazul în care superiorul propovăduiește în public în biserică vreo învățătură eretică, atunci respectivii [clericii – n.n.] **au dreptul și datorია de a se despărți imediat de acel superior**. În acest caz, nu numai că nu vor fi

sanționați, dar vor fi și lăudați, **pentru că au osândit legal pe cel vinovat și nu s-au răsculat împotriva acestuia**” (s.n.)^[6].

Dreptul preotului de a constata erezia derivă din capacitatea sa de a compara învățătura falsă a episcopului cu învățătura ortodoxă și de a constata că învățătura eretică a episcopului a fost condamnată anterior de către Biserica prin Sfintele Sinoade sau de către Sfinții Părinți. În cazul de față, ideile eretice ale ecumenismului au fost condamnate de către Sinoadele Ecumenice, care au statuat că nu există decât o singură Biserică, Biserica Ortodoxă, că dialogul cu ereticii este posibil numai în condițiile în care ereticul dorește îndreptarea și revenirea la Ortodoxie, nu pentru “refacerea unității creștine”, că unitatea creștină este deplină în Biserica Ortodoxă, iar în afara acesteia se află doar secte și erezii, care nu pot fi numite “biserici” în niciun fel, că doar Biserica Ortodoxă are Sfinte Taine, că este interzisă căsătoria ortodoxului cu ereticul. De asemenea, Sfinții Părinți ai secolului XX, reprezentând cea mai curată formă de conștiință creștină a veacului, datorită vieții lor îmbunătățite, au condamnat la unison ecumenismul, iar sinodul Bisericii Ruse din Afara Granițelor (ROCOR) l-a anatemitizat în mod oficial, iar această decizie sinodală a fost împrăștiată și de către Biserica Ortodoxă Rusă, în momentul fuziunii cu ROCOR. Mitropolia Pireului a anatemitizat chiar și în Duminica Ortodoxiei de anul acesta sinodul din Creta.

Canonul 34 Trulan legiferează contra uneltirilor la adresa episcopilor și nu mi se poate aplica în niciun fel, deoarece eu nu am făcut decât să opresc pomenirea ierarhului părtaș la erezie.

Canonul 6 Gangra prevede sancționarea celor ce defaimă Biserica și pe preoții ei, neavând nicio relevanță pentru situația mea, deoarece eu nu am făcut acest lucru.

Canonul 11 Cartagina prevede instanțele de apel pentru preoții osândiți de episcopi și nu are nicio relevanță pentru acuzația de schismă.

Canonul 5 Antiohia este o completare a dispozițiilor canonului 31 apostolic și, prin urmare, se referă la fapte săvârșite de preoți care își defaimă episcopii pentru orice altă cauză decât participarea acestora la erezie.

Nu mi se poate imputa în niciun fel încălcarea dispozițiilor art. 49, 50 din Statutul BOR, care prevăd drepturile și obligațiile preotului paroh.

Abaterea dogmatică de schismă prevăzută de art. 11, alin. (1) din *Regulamentul instanțelor de judecată ale BOR* nu mi se poate imputa, deoarece nu am interpretat în mod deosebit norme de disciplină, morală sau cult, ci doar am aplicat prevederile canonului 31 apostolic și 15 I-II Constantinopol pentru situația în care episcopul este participant la o erezie, în speță erezia ecumenistă a sinodului din Creta. De asemenea, am rămas ascultător față de autoritatea bisericească în toate celelalte aspecte care nu țin de datoria mea directă de a-mi proteja conștiința și turma de erezia propovăduită de către episcopul locului prin acceptarea documentelor sinodului din Creta.

Abaterea pastoral-liturgică prevăzută de către art. 28, alin. 2) nu mi se poate aplica, **deoarece eu nu am slujit cele sfinte nici împreună cu ereticii, nici împreună cu schismaticii. Nu pot fi condamnat și caterisit ca preot în baza unor păreri și afirmații propagandistice.**

Acuzația de neascultare față de autoritatea bisericească este nefondată, deoarece nu țin seama de natura atitudinii mele, motivată de participarea ierarhului la erezia din Creta și propovăduirea acesteia prin acordul dat documentelor semnate. **Canoanele 31 apostolic și 15 I-II Constantinopol și cugetarea și practica Sfinților Părinți stabilesc limitele ascultării față de ierarhia superioară a Bisericii, stipulând că ascultarea este necondiționată atât timp cât autoritățile bisericești propovăduiesc și țin dreapta credință ortodoxă.** În momentul în care acestea devin părtașe la o erezie, este un drept și o obligație a preotului să continue să fie ascultător față de Sfinții Părinți ai Bisericii Ortodoxe, de care ierarhul părtaș la erezie nu mai este ascultător, rămânând din punct de vedere jurisdicțional în eparhia în care se află. Exact această atitudine am adoptat eu.

Canonul 39 apostolic vorbește despre obligația preotului de a nu face nimic fără încuviințarea episcopului. Tâlcuirea sa din *Pidalion* arată ce fel de fapte nu poate săvârși preotul fără încuviințarea episcopului locului (a nu spovedi, nici ierta pe cei ce se pocăiesc..., a afierosi lui Dumnezeu pe fecioare..., a nu hirotonisi anagnost, sau

monahi și altele asemenea)^[7]. Interpretarea pe care o dă acestui canon profesorul de drept Ioan N. Floca explică faptul că dependența strictă față de episcop din vremea în care a fost scris acest canon se datora condițiilor Bisericii primare, în care “preoții și diaconii îndeplineau funcții sacerdotale în dependență strictă față de episcop”. Profesorul continuă: “**Când mai târziu, preoții au dobândit unități pastorale, pe care le cărmuiau pe proprie răspundere, așa cum este situația de azi, această dependență strictă de episcop cu privire la orice lucrare a preoției a încetat**, ei rămânând totuși supuși supravegherii și controlului din partea episcopului, căruia îi datorează ascultare canonică”^[8] (s.n.). Ascultarea canonică pe care preotul o datorează episcopului este explicată de către profesorul Floca într-o notă de subsol, în care spune: “Canonul nu trebuie înțeles în sens unilateral, **adică în sensul că într-adevăr preoții și diaconii nu ar putea să săvârșească nimic fără încuviințarea episcopului, ci în acel sens mai larg în care canonul 34 apostolic îi obligă pe episcopi să nu săvârșească nimic mai important fără încuviințarea întâistătorului lor, mitropolit, arhiepiscop etc. Preotul însuși este un păstor, deținând puterea harică și misiunea de a sfinți viața credincioșilor și de a-i duce la mântuire, iar această lucrare o desfășoară pe baza dreptului său propriu, și nu numai ca simplu delegat al episcopului**” (s.n.). Această interpretare, care desființează viziunea episcopocentrică cu privire la relația dintre episcop și preot, arată că **eu, în calitate de preot, am dreptul, în baza puterii harice conferite mie și misiunii de a sfinți viețile credincioșilor și a-i duce la mântuire, să iau decizii personale**, mai ales în situații ca cea de față, în care erezia pune în pericol mântuirea credincioșilor. Prin urmare, **invocarea canonului 39 apostolic mă exonerează de învinuirea de schismă care mi se aduce**.

Art. 25, alin. 1), lit. a) din *Regulament* sancționează ocărârea și defăimarea episcopului și înțelege prin acest lucru defăimarea acestuia pentru orice acuză omenească posibilă, mai puțin pentru participarea la erezie, după cum reiese din canoanele 31 apostolic și 15 I-II pe care se sprijină această abatere din *Regulament*^[9].

Așadar, toate deciziile pronunțate împotriva subsemnatului sunt NULE pentru faptul că nu îndeplinesc **condițiile de formă** impuse de Regulamentul Autorităților Canonice Disciplinare și al Instanțelor de Judecată ale B.O.R, respectiv dispozițiile art. 129, în care se arată: ”Fiecare hotărâre cuprinde:....c) prezentarea cazului în fapt (istoricul cazului) și **de drept** (încadrarea canonic-juridică a faptelor), stabilite de Consistoriu; g) cuprinsul pe scurt al documentelor justificative în sprijinul acuzării și al apărării; i) motivarea hotărârii.

Subliniez faptul că nu am primit în nici un fel o motivare a hotărârii de caterisire.

Alin. 2 al aceluiași articol 129 prevede: ”Hotărârea care nu conține unul sau mai multe dintre elementele de la aliniatul precedent (cele citate mai sus) **se consideră viciată și trebuie reformulată**.”

Ceea ce lesne se poate observa la toate deciziile pronunțate împotriva subsemnatului este faptul că lipsesc prevederile enunțate mai sus la pct. c), g) și i) și că aceste lipsuri evidente din deciziile respective le fac să fie viciate, adică **ilegale**.

În nici una dintre aceste decizii nu se vorbește despre susținerile subsemnatului, despre probele pe care le-am adus în sprijinul afirmațiilor mele (în principal înscrisuri) și de ce soartă exactă au avut aceste probe: au fost considerate întemeiate, au fost respinse sau au fost complet ignorate pentru că reprezentau adevărul și de aceea erau incomode sau de necontestat.

Aceeași este situația și în ceea ce privește motivarea deciziilor. Motivarea acestor decizii este ”sublimă, dar lipsește cu desăvârșire.” **Lipsa totală a oricărei motivări se datorează ignorării absolute a oricăror norme de judecată**, a faptului că nu se vorbește nimic despre poziția avută de acuzator și poziția avută de către subsemnatul în apărare, nu se vorbește nimic de probele cu înscrisuri pe care le-am depus la dosar și de proba cu martorul propus, care mi-a fost respinsă prin inventarea unor cerințe pe care Regulamentul nu le prevede.

Menționez că în legătură cu proba cu martorul propus de către subsemnatul în apărare redau argumentația ce mi-a fost comunicată prin adresa din 5.01.2017 a Episcopiei Ortodoxe a Covasnei și Harghitei, adresă în care se

arată: ”Întrucît monahul Sava (Gheronda Sava Lavriotul) nu întrunește condițiile de mai sus, nu poate avea calitatea de martor în proces.” Iar condițiile de mai sus, **inventate de către Episcopie**, sunt acestea: ”...atât martorii cât și apărătorii bisericești, trebuie să aibă domiciliul în jurisdicția Episcopiei... sau cel puțin în jurisdicția Mitropoliei Ardealului și să aibă asupra lor Sfânta Taină a Preoției.”

Iată care sunt cerințele stabilite de lege pentru ca cineva să poată avea calitate de de martor: Art. 74 din Regulament:” Nu pot fi admiși ca martori, în cauzele bisericești, decât ortodocșii care întrunesc condițiile de moralitate, cerute de Sfintele Canoane și prezentul Regulament.” **Să ni se arate și nouă unde se vorbește de calitatea de preot și de domiciliu în episcopie sau mitropolie!**

Cele arătate mai sus considerăm că dovedesc din plin că **nu a existat de fapt nici o judecată, ci o execuție**, în care regulile le stabilește în mod discreționar cel de pe poziția de forță, în disprețul total al oricăror norme de drept.

În disprețul acelorași norme legale a fost tratată și cererea mea de recuzare formulată la adresa membrilor Consistoriului, nefăcându-se nici o vorbire în hotărâre despre această cerere formulată de către subsemnatul și despre modul în care ea a fost soluționată. Potrivit dispozițiilor art. 138 din Regulament: ”Părțile în proces pot recuza direct sau prin apărător pe oricare membru al Consistoriului, în următoarele cazuri:.....d) dacă și-a manifestat public ori privat opțiunea sa, înainte de a se fi pronunțat hotărârea.” Manifestarea opțiunii membrilor Consistoriului cu privire la unicul și adevăratul motiv pentru care sunt supus tuturor acestor ”judecăți” , și anume nefericita Adunare din Creta, este cât se poate de publică. Prin alinierea lor la cele hotărâte în Creta, prin acceptarea fără nici un fel de rezervă a acestor documente anti-ortodoxe, ei s-au antepronunțat. Soluția corectă ar fi fost deci admiterea cererii mele de recuzare.

În plus, conform dovezilor depuse încă de atunci la dosar, PS Andrei Moldovan s-a antepronunțat public împotriva mea, în catedrala din Sf. Gheorghe, în data de 12 decembrie 2016, afirmând că *”atâta vreme cât eu sunt episcop în Covasna și Harghita, părintele Ciprian Staicu nu va mai sluji în nici o biserică din eparhie.”*

Cu aceeași ”măsură” ilegală a fost tratat și dreptul meu la apărare prin ignorarea probelor propuse și a celor depuse la dosar.

Toate deciziile pronunțate împotriva subsemnatului mai au un element comun, pe lângă cele deja menționate. În toate aceste decizii sunt enunțate textele unor articole, considerându-se că este suficientă enunțarea lor, fără a se arăta în nici un mod cum se ajunge la stabilirea vinovăției mele și în baza căror probe.

Dau un singur exemplu al acestui mod de a acționa al instanței care m-a judecat: faptul că am denigrat public simbolul Sfintei Cruci, afirmând că pe turla bisericii tronează ”crucea lui Baphomet, adică o cruce satanică și masonică”. Constatăm o **evidentă fractură logică**. Dacă acea ”cruce” (cu trei brațe orizontale) este recunoscută în mod public ca fiind satanică și masonică, acesta fiind un fapt de notorietate, cum pot fi eu învinuit ca denigrez în esență simbolul Sfintei Cruci, când de fapt eu fac tocmai contrariul: arăt ca acest simbol satanic și masonic, în același timp, nu are ce căuta pe o biserică ortodoxă? Așezarea acelor *simboluri* acolo constituie de fapt **adevărate blasfemie și imensul sacrilegiu**, pe care Centrul Eparhial al Covasnei și Harghitei le încurajează și vrea să le arunce în mod eronat și tendențios asupra mea.

Dovada faptului că adevăratul motiv pentru care am fost judecat este legat de apostaziile din Creta este dată de toate celelalte cazuri din țară în care preoții sunt opriți de la slujire, chemați în judecată și caterisiți.

Motivele de drept ale recursului

Îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 152, alin. (1), (2), (3), (4) și (5) din *Regulamentul Autorităților canonice disciplinare și al instanțelor bisericești de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române*.

Obiectul recursului:

Solicit constatarea lipsei de teme canonice a Hotărârii nr. 1/2017 a Consistoriului Eparhial al Episcopiei Covasnei și Harghitei și anularea pedepsei de caterisire.

Probe

Atașez prezentei cereri înscrisuri care îmi folosesc drept probe: copie după adresa nr. 192 din 31.01.2017 din partea Episcopiei Covasnei și Harghitei, o broșură cu 40 de argumente că "Sinodul" din Creta nu a fost în duhul Sfinților Părinți (broșură la care sunt co-autor). De asemenea, Vă rog să solicitați Episcopiei Covasnei și Harghitei să vă trimită dosarul meu, cu probele pe care le-am atașat, inclusiv întâmpinarea formulată atunci și mapa cu peste 60 de articole despre ereziile sembrate în Creta.

Copia după hotărârea de caterisire am trimis-o alături de precedentul apel, deci o aveți la dosar.

Tot prin intermediul prezentului APEL vă solicit cu tot respectul să fiu citat **NU** pe mail, ci prin **citație trimisă prin poștă, cu confirmare de primire**, la adresa din comuna Ilieni, sat Sâncraiu, str. Benedek Mezo, nr. 323 și să fiu anunțat telefonic de trimiterea citației la numărul 0740788876 cu suficiente zile înainte de data judecării apelului, să mi se permită consultarea și copierea dosarului aflat la Episcopia Covasnei și Harghitei, pentru a avea posibilitatea să-mi exercit în mod efectiv dreptul la apărare, respectiv la dovedirea nevinovăției mele cu privire la acuzele aduse de autoritatea bisericească decăzută în erezia ecumenistă.

[1] *Pidalion*, Cârma Bisericii Ortodoxe, Editura "Credința Strămoșească", 2007, p. 70.

[2] Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii*, f.e., Sibiu, 2005, p. 26.

[3] *Pidalion*, ed. cit., p. 180.

[4] *Pidalion*, ed. cit., p. 362.

[5] *Ibidem*.

[6] Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, *op. cit.*, p. 347.

[7] *Pidalion*, Cârma Bisericii Ortodoxe, "Credința strămoșească", 2007, pp. 79-80.

[8] Ioan N. Floca, *op. cit.*, p. 32.

[9] Vezi nota 110 din *Regulamentul autorităților canonice disciplinare și al instanțelor bisericești de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române*, EIBMBOR, București, 2015, p. 36.

Sf. Gheorghe
09.03.2017

Cu respect,
pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu